

[Askjær Jørgensen]

ration virkelig ikke opleve fortiden« osv. Og så kan hr. Søren Hansen fortsætte: ja men altså narko og BZere osv.

Jeg gør opmærksom på, at jeg gik i skole, da Danmark var besat fra 1940 til 1945. Da havde vi ikke tilbud om at komme på museer eller noget som helst. Men da vi så var unge sidst i 1940erne og først i 1950erne, var vi ikke BZere, vi havde ikke narkoproblemer, vi gik ikke rundt nytårsaften og sprøjtede farver på folks huse, da havde vi ikke alle de problemer. Men så op gennem 1960erne og 1970erne, hvad har man da givet de unge, og hvad for en ungdom har man fået? En ungdom totalt uden ansvar for samfundet, der bare kræver ind og kræver ind uden at prøve at sætte sig ind i, hvor tingene skal komme fra. Det, der er brug for, er at sige til Danmarks unge: nu vil vi altså kæmpe for, at I skal have et frit land uden gældsætning.

Hvis kulturministeren er i stand til at bevise, at det kan lade sig gøre at rette samfundet op økonomisk og samtidig have alle de smukke visioner med hensyn til museerne, så er det i orden. Men jeg vil altså vove at påstå, at kulturministeren ikke både kan have mel i munden og blæse. Det kunststykke er der endnu ingen, der har kunnet præstere, og det kan kulturministeren heller ikke. Det er tomt praleri og hyklerisk tale at stå og sige, at man vil gøre alt det, for det kan ikke lade sig gøre for nogen regering at styre dette samfunds økonomi, så man kan få råd til det. Det kan ikke lade sig gøre.

Ministerens for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg synes, det er uforskammet, at hr. Askjær Jørgensen står og beskylder både ordførerne og ministeren for stemmekøb over for museumsfolkene. Det er den ene stærke sag. Den anden stærke sag er, at han siger, at det er tomme ord og praleri. Når kulturministeren fremsætter et forslag, som hun selv står og siger forringer museernes vilkår, er det ikke praleri. At man kan have en holdning til værdierne af museerne er en anden sag, og at hr. Askjær Jørgensen ikke er enig, er en tredje sag. Det er hr. Askjær Jørgensens problem, det er forhåbentlig ikke vores andres problem. Det kan være, at hr. Askjær Jørgensen kan opnå at komme på museum. Om det bliver Madame Tussauds voksmuseum, ved jeg ikke, men jeg synes i

hvert fald ikke, at hr. Askjær Jørgensen skal opgive håbet.

Må jeg sige med hensyn til stemmekøb, at hvis nogen af ordførerne eller ministeren vil le basere deres mandater på museumsfolket, så vil jeg anbefale, at vi alle sammen går ned og pakker vore papirer sammen og går hjem, for så er udsigterne ikke gode. Det er heller ikke stemmekøb at sige, hvad man mener museerne bør være for børn og unge. De har ikke stemmeret. Skudt ved siden af, hr. Askjær Jørgensen! Må vi ikke være fri for den form for politisk debat.

Det, det drejer sig om her, er et spørgsmål om holdninger til museerne, og så er det et spørgsmål om, at en regering, der har haft det økonomiske ansvar, har sultet museerne, og at en anden regering nu har et måske endnu større økonomisk ansvar, fordi de økonomiske problemer ikke er blevet mindre. Det går jeg ud fra at vi alle er enige om. Jeg kan selvfølgelig være polemisk og vende det om og sige: hvorfor gjorde man så ikke noget, dengang der var flere penge til rådighed? Hr. Søren Hansen kan sige: hvad får ministeren til at tro, at det næste år bliver bedre? Jeg tror ikke, at det bliver bedre næste år.

Det, der var afgørende for denne regering, var ikke beløbet i relation til museumsloven, det vil jeg gerne understrege. Museumslovens gennemførelse betyder i givet fald ikke et beløb, der vælter statens budget. Når regeringen generelt besluttede, at nu ville man undgå at fremsætte udgiftkrævende lovforslag, så hænger det selvfølgelig sammen med, at en hvilken som helst fagminister har nogle hjerte-børn og nogle gode forslag gemt i skufferne – det tror jeg en hvilken som helst minister har – og hvis de alle sammen kommer frem, så kan det få en betydning. Derfor må vi alle holde igen, selv om vi må stå og bide tungen af os selv, fordi vi i virkeligheden inderst inde alle gerne vil fremme de ting, man kommer til at holde af som fagminister. Det er baggrunden for den generelle beslutning, nemlig at regeringen følte, at vi var nødt til at lægge hårdt ud med den økonomiske politik for at skabe tillid, ikke mindst i udlandet, til, at man nu forsøgte at komme et stykke ad den rigtige vej. Den tale kunne fhv. finansminister hr. Heinesen have holdt for 1 år siden, det ved hr. Søren Hansen godt, og det kommer hr. Heinesen eller en